

Sv. Remigius, biskup

1. októbra 2023 ✚ Svätec týždňa

Starí Galovia, udatný a bojovný pohanský národ, žili pred narodením Krista Pána na území dnešného Francúzska a Švajčiarska. Ich vojská neprestajne napádali susedné krajiny a podmaňovali si ich obyvateľov. Takto upadli aj mnohé oblasti na

Apeninskom polostrove do područia Galov, čím sa hrozba priblížila až k cisárskemu trónu svetovládnych Rimanov.

Iulius Caesar, slávny Riman, napokon v roku 50 pred narodením Krista Pána, po mnohých víťazných bitkách, pokoril výbojných Galov, a rímskym vojskom obsadil celú krajinu. Od tých čias Rimanovia vládli nad Galmi päťsto rokov. V roku 486 vtrhli do zeme Galov bojovní germánski Frankovia, vedení smelým, 20-ročným vodcom menom Chlodovik, podmanili si ju, usadili sa medzi Galmi a prv usadenými Rimanmi, s podmanenými obyvateľmi zaobchádzali úprimne a láskavo, až splynuli v jeden národ, priniesli im jazyk a ich mravy si osvojili. Takto povstal mohutný národ Frankov (dnešných Francúzov).

Učenie Nášho Pána Ježiša Krista bolo v Galii hlásané už za apoštolských čias – v 2. storočí prekvitali biskupstvá vo väčších mestách a keď roku 314 zasadal v meste Arles cirkevný snem proti bludárskym donatistom, zúčastnili sa ho mnohí biskupi. Ku koncu 4. storočia už boli v každom kraji svätí biskupi s im podriadeným kňazstvom a horlivo pracovali na obrátení ľudu, ktorý bol dovtedy oddaný pohanstvu a ohlasovali mu spásenosné slová sv. Evanjelia.

Týmto blahodarným pôsobením sa stalo, že zem Frankov vyznačovala sa vtedy zriedkavými mravmi a vzdelanosťou a blahodarne pôsobila aj na susedné krajiny v ohľade náboženstva. Za toto úplné víťazstvo Kríža vo Francúzsku možno ďakovať cnostnému, Bohom oduševnenému a vzdelanému biskupovi Remigiovi, ktorého blahoslavenú pamiatku svätá Cirkev dnes oslavuje.

Životopisné údaje

Sv. Remigius sa narodil roku 439 neďaleko dnešného Laonu v prastarom šľachtickom rode zbožným cnostným rodičom v pokročilej starobe ako divotvorný dar z milostivého Neba, ktorým bolo požehnané ich vzorné manželstvo. Povďační manželia vychovávali jediné dieťa svojej lásky v bázni Božej a každej kresťanskej cnosti od jeho najútľejšej mladosti. Milostivej matičke riekol zbožný stolovník tieto prorocké slová: «Toto dieťaťko sa narodilo k povzneseniu slávy našej a ku spáse celej Galie!»

Keď bol nadaný mladík poslaný do škôl, vynikal tam nad inými nielen svojou nábožnosťou, ale tiež zriedkavo rýchlymi pokrokmi vo vedách. Podľa svedectva učeného Sidónia Apollinária prevyšoval mladý Remigius všetkých slávnych rečníkov svojich čias. No ešte väčšmi sa vyznačoval mladý učený šľachtic čistotou svojich mravov a láskou k Bohu ako aj k blížnym.

Na otcovskom zámku bola jeho najobľúbenejšou zábavou modlitba. Na rodnom zámku Laone bol ctený a obdivovaný veľkými aj malými ľuďmi, jeho skromná izbička mu bola obydľím, kde nerušený žil pre svoje duševné spasenie vo vrúcnych modlitbách a v zapieraní seba samého.

Aby sa svätý mládenec nikým nemýlený mohol celkom službe Božej a kresťanskej dokonalosti venovať, opustil rodný zámok, utiahol sa do hôr na pusté miesto, a tam žil dlhší čas v ustavičných modlitbách, postil sa prísne, živil sa len lesným ovocím a korienkami, a trýznil svoje slabé telo. Chýr o jeho svätom pustovníckom živote sa rozniesol krajinou, a keď biskup Bennagius v Remeši zomrel, veriaci a kňazi vyhľadali svätého mladého pustovníka, prinútili ho opustiť pustovňu a vyvolili ho v dvadsiatomdruhom roku jeho života za biskupa v Remeši.

Sv. Remigius, remešský biskup

zdroj: picryl.com

Zhromaždení biskupi vyhovelí všeobecnej vôli veriacich, nahovorili mladého zbožného Remigia, aby prijal biskupskú hodnosť. Posvätený za biskupa získal si sv. Remigius hneď na začiatku dôveru svojho stáda, pre veriacich sa stal zrkadlom a vzorom opravdivého kresťanského života, horlivej lásky k Bohu a k blíznym, zapierania seba a pokornej obetavosti. Jeho meno si sv. Cirkev vo Francúzsku pripomína s najväčšou úctou podnes.

Popri svojom prísnom živote, popri podporovaní nešťastných a núdznych veriacich, popri horlivom hlásaní slova Božieho v chrámoch vyhľadával tiež neveriacich pohanov, bludárov a hriešnikov, aby ich získal pre Božie kráľovstvo. Slovo Božie ohlasoval s horlivosťou a presvedčujúcou silou sv. Pavla; jeho slová sa podobali rieke vytekajúcej z večného života, boli dojímavé milé ako sama láska, boli však aj prísne ako večná pravda, a otriasali srdcami hriešnikov, bludárov a pohanov. sv. Apollinárius o ňom píše: «Obdivujem v kázňach vyvýšenosť jeho myšlienok, kvetnatú obrazotvornosť, vznešenosť a prirodzenosť jeho výrečnosti, pravdivosť a plnú silu jeho dôvodov, ktoré sa môžu porovnať s mohutnosťou hromu. Ako z bohatého prameňa plynú jeho reč a púta uši i srdcia poslucháčov. Slová jeho dojímajú a povzbudzujú, a spisy jeho sú také pravdivé, také jemnocitné a ľahké, že jeho prednáška takú silu objavuje, ktorej nikto odolať nevládze.»

Celý jeho zovňajšok bol odbleskom vnútorného posvätenia a apoštolskej dôstojnosti, vynucoval úctu u veriacich i neveriacich. Popri svojej prísnosti voči sebe bol láskavým voči blíznym a čo im ohlasoval, to sám svedomito plnil; preto nie div, že veriaci ho ako najlákavejšieho otca zvelebovali, že bludári a pohanovia si ho vysoko ctili. Správne o ňom sv. Gregor z Tours hovorí: «Svätý Remigius bol veľkým pastierom základných a obdivuhodných vedomostí, ozdobený darom zriedkavej výrečnosti, i vyznačený svätosťou svojho života, že si zasluhuje, aby sme ho vedľa sv. Silvestra stavali.»

V tých časoch panoval nad Frankmi kráľ Chlodovik I., ktorý zasadol na trón po svojom otcovi, keď mu bolo pätnásť. Hoci bol ešte pohan, vzal si roku 493 za manželku Klotildu, cnostnú kresťanskú dcéru burgundského kráľa Childericha a veľkú ctiteľku horlivého biskupa Remigia. Nábožná mladá kráľovná sa usilovala všemožne a to podľa návodu svätého biskupa, aby svojho inak ctihodného pohanského manžela do lona sv. Cirkvi mohla priviesť.

Portrét kráľa Chlodovika I.

zdroj: wikimedia commons

Chlodovik, ktorý si horlivého Božieho sluhu – Remigia a svoju cnostnú manželku vysoko vážil a kde len mohol sv. Cirkev a jej sluhov podporoval, zastával a napomáhal, bol pripravený prijať sv. krst, obával sa však mnohých svojich veľmožov a franského ľudu, ktorí sa stále kľčovito pridržiavali svojho pohanstva; okrem toho mnohí zo starých obyvateľov – Galov ako aj usadených Rimanov, pridržiavali sa Ariovho bludu.

Napokon sa milostivý Boh zmiloval nad zemou Frankov, a riadil veci tak, že kráľ Chlodovik bol povýšený nad všetku ľudskú bázeň a v pokore spoznal ochranu a milosrdenstvo pravého Boha.

Roku 496 prekročili bojovní Svébi a Alamani rieku Rýn a napadli Frankov. Chlodovik zhromaždil svoje armády a tiahol im naproti. Keď sa odoberal od svojej bohabojnej manželky Klotildy, povedala mu: «Ideš do boja; ak sa chceš navrátiť ako víťaz, vzývaj Boha kresťanov. On jediný je neobmedzeným Pánom celého sveta, On sa nazýva Bohom a Pánom zástupov. Keď sa k Nemu obrátiš s dôverou a s pevnou vierou, nič ti neodolá a zvíťazíš nad nepriateľmi, čoby aj sto bojovalo proti jednému tvojmu bojovníkovi. Pamätaj si, čo som ti povedala.»

Pri (dnešnom) Zülrichu (Tolbiacum) neďaleko Kolína zrazil sa Chlodovik s Alamanmi. Pokrvnému Sigibertovi zveril vedenie pechoty a sám sa postavil do čela jazdy. Alamani napadli Frankov s takou silou, že Sigibert pri prvej zrážke padol, pechota pod jeho velením bola porazená a rozprášená. Alamani sa vzápätí vrhli s celou silou na Chlodovikovu jazdu, ktorá opantaná smrteľným strachom začala ustupovať.

Sv. Remigius

zdroj: pictryl.com

Márne kráľ prosil malomyseľných, márne hrozil utekajúcim vojakom. Vo svojom zúfalstve sa rozpamätal na manželkine slová a pozdvihol oči k nebu a modlil sa: «Ó Ježišu Kriste, o ktorom Klotilda hovorí, že si Synom Boha živého, prispej mi na pomoc. Márne som vzýval svojich bohov, neprišli mi na pomoc, presvedčil som sa, že nemajú žiadnu moc. V Teba jedine verím a Teba vzývam z celého srdca o pomoc v mojej biede. Vysloboď ma z rúk nepriateľov, a dám sa v Tvojom mene pokrstiť a budem sa koriť Tebe ako pravému Bohu a Ochrancovi. Sotva sa Chlodovik domodlil, zhromaždilo sa divotvorným spôsobom jeho rozbité vojsko a udrelo zmužilo na začudovaných Alamanov. Ich kráľ spolu s mnohými svojimi vodcami padol, alamanské vojsko sa dalo na útek a Chlodovik slávil veľké víťazstvo.

A čo Chlodovik dobrotivému Bohu sľúbil, to aj vyplnil. Keď manželka Klotilda so sv. Remigiom vítala víťazného Chlodovika, volal kráľ so slzami v očiach už zďaleka: «Chlodovik premohol Alamanov a ty si premohla Chlodovika! O čo si ma toľkokrát prosila a čo ti tak veľmi ležalo na srdci, stalo sa: s túžbou žiadam prijať sv. krst!»

A sv. manželka si takto povzdychla: «Pánu zástupcov náleží sláva dvojnásobného víťazstva.»

Sv. Remigius pripravoval kráľa vyučovaním vo sv. náboženstve, modlitbou, pôstom a pokáním k slávnostnému prijatiu sviatosti krstu. Na vianočné sviatky mal kráľ Chlodovik slávnostným spôsobom prijať sv. krst, a to verejne – pred očami franských veľmožov a celého národa. Tak to chcela sv. Klotilda – podľa rady sv. biskupa Remigia, aby pohania boli viac touto skvelou vonkajšou slávnosťou naklonení prijať pravé náboženstvo a zriecť sa bludov a pohanského náboženstva.

Sv. Remigius zvolal do Remeša mnohých biskupov celej krajiny, aby boli prítomní pri tej zriedkavej slávnosti. Ulice mesta boli nádherne vyzdobené. Na deň narodenia Pána vyšiel sv. Remigius spolu s ďalšími

biskupmi a mnohými kňazmi z kráľovho paláca a medzi nimi kráčal kráľ Chlodovik s korunou na hlave, oblečený do kajúcneho ucha; za nimi išla kráľovná Klotilda s kráľovou sestrou a franskí veľmoži a potom aj veľký zástup veriaceho ľudu.

Sv. Remigius krstí franského kráľa Chlodovika I.

zdroj: wikimedia commons

Kňazstvo prespevovalo litánie a veriaci ľud odpovedal so slzami v očiach: «Zmiluj sa nad nami!» Veľmoži na čele s kráľom, ako aj mnohí z ľudu, ktorí chceli prijať sv. krst, niesli znamenie sv. Kríža v rukách, aby sa korili so živou vierou Pánu Ježišovi, ukrižovanému pre hriechy ľudského pokolenia.

Keď kráľ pristúpil v chráme ku krstiteľnici, riekol mu svätý Remigius: «Skloň svoju hlavu, hrdý Chlodovik! Zriekni sa verejne pred svojimi poddanými toho, čomu si sa posiaľ klaňal a odvrhni od seba modly, ktoré si uctieval.»

Tieto slová vyslovil sv. Remigius mocnému kráľovi, aby v ňom vzbudil láskavosť a pokoru, čo kresťanstvo od svojich veriacich požaduje. S obvyklými obradmi obsiahol potom Chlodvik sviatosť krstu. Za nim nasledovala sestra jeho Albofleda a 2000 veľmožov, zemanov a ďalších poddaných Frankov. Všetci z celého srdca volali: «Zriekame sa bôžikov a klaniame sa nesmrteľnému Bohu podľa príkladu svojho kráľa!»

Zakrátko po prijatí sv. krstu rozposlal Chlodovik rozkaz všetkým svojim poddaným, aby prijali spásenosné kresťanské náboženstvo a vyzýval bludárskych ariánov, aby sa zriekli bludu a pokorili sa sv. Cirkvi katolíckej. Na kráľov rozkaz miestodržiteľia začali po celej zemi stavať chrámy a to nielen v mestách, ale aj v ľudnatých dedinách, ktoré Chlodovik opatril bohatými statkami. Sám dal vystaviť najslávnejší chrám v Paríži, ktorý zasvätil k úcte sv. apoštolov Petra a Pavla – tento chrám stojí podnes pod menom sv. Genovievy.

K týmto bohumilým skutkom povzbudzoval kráľa Chlodovika remešský sv. biskup, Remigius a o krátky čas prekvitala sv. Cirkev v celej zemi. A keď zbožná kráľova sestra Albofleda, ktorá sa po sv. krste stala mníškou, o krátky čas zomrela, tešil sv. Remigius užalosteného kráľa listom, ktorý sa až do našich čias zachoval. Sv.

biskup v ňom pripomína Chlodovikovi veľkú milosť, ktorú láskavý Boh preukázal jeho nebohej sestre, keď ju do Svojho Nebeského kráľovstva povolal v čase, v ktorom ešte bola ozdobená rúchom nevinnosti, ktoré obdržala pri sviatosti krstu a že ju vytrhol z nebezpečenstva a z nákazy tohto sveta, do ktorej by možno upadla, ak by dlhšie živá ostala. A napomínal kráľa, aby namiesto smútku radšej sa radoval, že Albofleda v tak krátkom čase vydobyla si korunu večného života, po ktorej má túžiť každý kresťan.

Keď sa Chlodovik roku 506 chystal do boja s vizigótskym kráľom Alarichom, upozorňoval ho sv. Remigius listom, ako by mal národ svoj šťastne spravovať a Božie požehnanie na zemi rozširovať. V tom liste mu medzi iným napísal: «Vyvol' si múdrych mužov za radcov, a upevníš slávu svojho panovania. Cti si kňazstvo a buď ochrancom a otcom svojho ľudu. Zníž podľa možnosti dane ľudu, potešuj a podporuj chudobných, staraj sa o siroty, zastávaj sa vdov a nedopúšťaj žiadne násilenstvo.

Vizigótsky kráľ Alarich II., zlatá minca

zdroj: wikimedia commons

Brány paláca tvojho nech sú otvorené vždy, aby každý poddaný mohol u teba nájsť tvoju spravodlivosť. Vynakladaj svoje dôchodky k úteche trpiacich, k vykupovaniu zajatých, k pokladom pre večnosť.»

A kráľ uposlúchol jeho radu a vždy a všade prejavoval opravdivé kresťanské zmýšľanie. Blahobyť, dobré mravy, ušľachtilý kresťanský život začali prekvitať v celej zemi pod vládou kráľa Chlodovika. Ariánski bludári vracali sa späť do lona sv. Cirkvi; pohanovia prijímali v zástupoch sv. krst a stávali sa vzornými kresťanmi.

Svätý Remigius, podporovaný kráľom Chlodovikom, pracoval neúnavne na rozkvet sv. Cirkvi a jeho horlivý príklad nasledovali aj ostatní biskupi, ktorí si ho vysoko ctili a vážili. Pápež vymenoval sv. Remigia za apoštolského vikára (námestníka) pre celú franskú zem. A horlivý Boží sluha vykonával svoj úrad svedomito. Uprázdnené biskupské stolice obsadzoval vznešenými a svätými mužmi a pozakladal aj mnohé nové biskupstvá. V meste Laon ustanovil za prvého biskupa sv. Genebalda; sv. Vedasta vymenoval za biskupa do Arrasu, a neskôr do mesta Cambrai; sv. Antimonda poslal ako vierozvestcu do mesta Bretagne a poveril ho biskupskou dôstojnosťou v Terouane.

Akú vážnosť požíval sv. Remigius u franských biskupov poznať aj z toho, že keď do mesta Orleans povolal biskupov k poradám, a keď vkročil priestorov zhromaždenia, všetci povstali s najhlbšou úctivosťou zo svojich miest a pokorne sa mu klaňali. Jediný ariánsky biskup zostal sedieť a nepozdravil horlivého obrancu pravého apoštolského učenia a katolíckej Cirkvi. A Boh potrestal zatvrdnutého bludoverca, že hneď onemel. Potrestaný bludoverec padol k nohám sv. Remigia, zopínal ruky a prosil o milosť posunkami a zaslzenými

očami.

Bazilika sv. Remigia v Remeši (Reims, Francúzsko)

zdroj: wikimedia commons

Sv. Remigius riekol: «Dobre teda, budem prosiť rozhnevanú Božiu dobrotu o zmilovanie nad tebou, keď budeš pravoverne zmýšľať o božstve Nášho Pána Ježiša Krista, a keď vyznáš, že je On jednej a tej samej podstaty s Bohom Otcom.» Nešťastný biskup zriekol sa vnútorne ariánskeho bludu a jeho jazyk sa hneď rozviazal. Ďakoval všemohúcemu Bohu za nekonečnú milosť a slávnostne vyznal, že Ježiš Kristus je pravý Boh s Otcom i s Duchom Svätým.

Akého vznešeného zmýšľania bol svätý Remigius, poznať z nasledujúcej udalosti. Keď sv. biskupovi bolo zjavené, že nastane v zemi neúroda a hlad, nakúpil veľké zásoby obilia pre chudobu. Niektorí zlí ľudia pokladali to za lakomosť z jeho strany, že lacné obilie nakúpil, a podpálili jeho sýpky. Keď to sv. Remigius počul, pokladal to za riadenie spravodlivého Boha, ktorý dopustil nešťastie preto, aby nedal podporu nehodným ľuďom, ktorú im zamýšľal udeliť. A keď sa sv. biskup priblížil k požiaru, riekol spokojnou myslou: «Oheň je vždy dobrý; keď z neho nemožno mať osoh, nuž možno sa pri ňom aspoň zohriať.» A spravodlivý Boh potrestal podpaľáčov.

Sv. Remigius odchoval pre sv. Cirkev mnohých horlivých a svätých sluhov. Okrem spomenutých biskupov účinkovali horlivo vo vinici Pána a zomreli blahoslavenou smrťou aj títo je učeníci: sv. Theodorich, opát, sv. Arnulf, biskup a mučeník v meste Tours, sv. Atolus, ktorý vystaval 12 nemocníc, svätí Bartholdus, Amandus, Gibrianus a Tresanus.

Pričinením sv. Remigia viedli svätý život: Tedechildis, dcéra kráľa Chlodovika, ktorá založila kláštor sv. Petra v meste Sens, sv. Zuzana, opátka a sv. Skariberga. Cirkev oslavuje výročnú pamiatku týchto všetkých odchovancov sv. Remigia.

Hrobka sv. Remigia v Bazilike sv. Remigia v Remeši (Reims, Francúzsko)

zdroj: wikimedia commons

Sv. Remigius 72 rokov neúnavne pracoval pre Božiu česť a na rozširovaní pravého kresťanského náboženstva, a usnul tíško v Pánu ako slabý starec roku 533, v 94. roku svojho požehnaného života. Jeho telesné ostatky boli pochované v chráme sv. Krištofa v meste Remeš. Pápež Lev IX. roku 1049 dal vyzdvihnúť ostatky sv. Remigia, aby boli uložené, posiaľ neporušené, do benediktínskeho chrámu, ktorý dodnes nosí jeho meno.

Vyobrazuje sa v biskupskom rúchu, pri jeho nohách sú pohodené polámané modly.

Poučenie

Sv. Remigius prejavoval počas celého svojho života veľkú lásku k Bohu a k svojim blíznym. Všetky dni dlhého života, ktorý mu dobrotivý Boh doprial, používal iba k tomu, aby Bohu verne slúžil a blíznym dobre činil. Sv. Bernard hovorí: «Nič nie je drahšie na svete, než čas; lebo čas tak mnoho platí, ako Boh sám.»

A svätý biskup vedel si nadovšetko vážiť čas svojho života. Vedel, že keď i človek minie pozemské statky, zlato, striebro, drahokamy, vysokú dôstojnosť, dobré meno, zase ich znovu môže nadobudnúť. Vedel, že, keď nejaká pevnosť upadne do nepriateľských rúk, môže byť späť dobytá. No sv. Remigius vedel aj to, že drahý čas života zle vynaložený je takou stratou, ktorá sa naveky žiadnym spôsobom viac nemôže napraviť. Kto vládne časom, môže si Boha nakloniť a večné blahoslavenstvo vydobyť.

Rímsky cisár Karol V. vážil si nado všetkých svojich dvoranov jedného, ktorý mu verne a spravodlivo slúžil. Keď milovaný dvoran nebezpečne ochorel, zarmútený cisár ho navštívil. Chcel potešiť svojho dôverníka a riekol mu, že mu nebude odoprená žiadna milosť, o ktorú bude prosiť. Na smrť chorý dvoran riekol: «Nič iné nežiadam od vešej cisárskej milosti, len aby ste ráčili aspoň niekoľko hodín môjho života predĺžiť.»

Začudovaný cisár odpovedal: «To nemám v moci, požiadaj o to Pána Boha.» A chorý zvolal: «Ach, beda mi hriešnemu človeku! Koľko rokov vo dne i v noci som slúžil verne a usilovne svojmu cisárovi a on mi nemôže predĺžiť ani jednu hodinku života za tú moju všetku službu! Ako môžem od Boha očakávať milosť, keď tak zriedka som na Neho myslel a v službe Jemu tak málo hodín strávil? Ach, ako by to mnoho lepšie bolo bývalo, keby som radšej Pánu Bohu tak verne a pilne slúžil, ktorý by mi teraz nielen jednu hodinu života môjho predĺžil, ale aj celou večnosťou by mi bol odplatil!» Sv. Remigius slúžil verne celý svoj život Bohu, a spravodlivý Boh ho ozdobil po blahoslavenej smrti korunou večnej slávy.

Socha sv. Remigia

zdroj: wikimedia commons

Kresťan, aby sa tebe pri smrti podobne nestalo, ako tomu dvoranovi, nasleduj sv. Remigia, používaj čas k svojmu duševnému spaseniu svojmu, rozhorúč svoje srdce láskou k Bohu a k blíznym. Sv. Bernard sa častokrát cez deň takto pýtal: «Bernard, prečo si prišiel na tento svet?»

Kresťan, nasleduj príklad tohto svätého a pýtaj sa často sám seba: «Prečo prišiel si na tento svet?» A keď si odpovieš, že preto, aby si Bohu slúžil, Jeho miloval, Jeho sväté príkazy zachovával, čiň to v každom okamihu svojho života a budeš kráčať za sv. Remigiom pravou cestou k večnému životu.

Kresťan, ktorý si roky života márne strávil, čo máš teraz robiť? Nasleduj pútnika, ktorý dlhou cestou unavený blízko mesta pod stromom zaspal, zrazu precitne, spamätáva sa a k mestu sa ponáhľa, aby brána nebola pred ním zavretá; podobne aj ty máš vstať zo svojho bludárskeho sna a to, čo si posiaľ premeškal, usiluj sa opravdivým kresťanským životom vynahradiť.

Modlitba

Popraj nám, ó Bože, milosť opravdivého zapierania seba, aby sme každého času nie podľa slabej ľudskej prirodzenosti svojej, ale ako sv. Remigius podľa milosti Tvojej živí boli. Skrze Ježiša Krista, Pána Nášho. Amen

-mip-

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/sv-remigius-biskup/>